

Arrest

nr. 167 852 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A.(...) W.(...) U.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd geboren in 1368 (21 maart 1989–20 maart 1990) in het dorp Kuz Noorgal in het district Noorgal van de provincie Kunar. Uw officiële adres bleef tot aan uw vertrek in Kuz Noorgal maar u woonde in feite in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar, vanaf uw studies. U ging de eerste jaren naar het lyceum Noorgal Nazar in uw dorp. Vervolgens studeerde u verder in Jalalabad. Na uw studies begon u een platiekwinkel in Jalalabad. Later begon u een groentenwinkel. U bent getrouwd met A.(...) H.(...) in

1387 (21 maart 2008- 20 maart 2009). U heeft drie kinderen Z.(...), M.(...) en A.(...). U weet niet waar ze momenteel zijn.

U kreeg problemen omdat u illegaal alcohol maakte en verkocht. U begon in 1390 (21 maart 2011- 20 maart 2012) met een van uw klanten, A.(...) S.(...) alcohol te maken en te verkopen. Op de 5de van de 6de maand 1391 (27 september 2012) overleed A.(...) S.(...). Enkele weken later benaderde u een andere persoon, N.(...) om het werk verder te zetten. Jullie maakten de alcohol voor enkele maanden in zijn huis in Qasaba en later brachten jullie alles over naar de wijk Ganda Chashma. Jullie konden rustig werken. Twee weken voor de 9de maand van 1393 (november 2014) ontdekten de dorpelingen, winkeliers en imam dat u alcohol verkocht. U diende immers 's nachts te werken. U vreesde dat de overheid het ook zou ontdekken. U verplaatste de werkzaamheden naar uw dorp. U vond dat jullie even dienden te pauzeren. De 5de van de 9de maand 1393 (26 november 2014) was u onderweg van Jalalabad naar uw dorp en nam u het openbaar vervoer. Onderweg in de regio Tora Tiga waren er gewapende mannen die het voertuig tegenhielden. U werd meegenomen. U mocht niet spreken en u werd geslagen. U werd naar Ghaziabad gebracht. U bleef er twee nachten en twee dagen. Er waren nog twee andere gevangenen. U werd mishandeld en uw nagels werden uitgetrokken. U vertelde hen dat u een vrouw en kinderen had. Ze zeiden dat u bekeerd was tot het christendom omdat u alcohol verkocht. Ze vertelden u dat u jihad diende te doen met hen, de taliban. Een van de bewakers kreeg medelijden en hielp u ontsnappen. Hij maakte uw handen los. Toen brak er een gevecht uit tussen de mensen die u hadden opgesloten en de overheid. U kon ontsnappen. Het was nacht en u ging van dorp naar dorp, in de ochtend ontmoette u iemand en die gidste u naar Kabul. In Kabul ging u naar baba I.(...), een klant van u. U vertelde wat er was gebeurd. Hij vond dat u het land diende te verlaten. Op 3 djedi 1393 (24 december 2014) verliet u Afghanistan. Op 7 mei 2015 kwam u aan in België en de volgende dag vroeg u asiel aan. Onderweg vernam u van uw vader dat u ook gezocht werd door de autoriteiten wegens de verkoop van alcohol. Er werden aanhoudingsbevelen tegen u uitgereikt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gearresteerd en gedood te worden door de taliban en de Afghaanse autoriteiten. U vreest ook dat uw gezin ontvoerd werd door de taliban omdat ze niet meer thuis verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara's van uw vader, grootvader, broer, en dochter, 2 aanhoudingsbevelen, 2 documenten over uw winkel, documenten over de militaire carrière van uw vader en zijn pensioen, 2 visitekaartjes, de vergunningen voor uw winkel, medische documenten van uw dochter, diploma middelbaar onderwijs en puntenlijst, en de enveloppe waarmee deze documenten opgestuurd zijn.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. Het CGVS hecht geen geloof aan de door u ondervonden problemen vanwege het stoken en verkopen van alcohol en uw problemen met de taliban en de Afghaanse autoriteiten als gevolg hiervan.

Zo zijn uw verklaringen betreffende uw ontvoering en ontsnapping van de taliban weinig aannemelijk te noemen. Zo is het merkwaardig dat pas na enkele jaren ontdekt wordt dat u alcohol verkoopt (u begon hiermee in 1390 (maart 2011-maart 2012) en dit werd ontdekt op de 8ste maand van 1393 (oktober-november 2014). Tevens komen de overheid en de taliban dit op hetzelfde moment te weten, wat merkwaardig is. U heeft er geen idee van hoe ze dit te weten kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 19). U bent bovendien met deze handel begonnen zonder veel aarzelen, zo blijkt, terwijl dit nochtans een illegale activiteit is in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder is het merkwaardig dat u niet meer kan vertellen over uw ontvoerders, ze zouden taliban zijn omdat ze tulbanden dragen en u ze herkende, zo beweerde u later tijdens het gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 21); dit terwijl u eerst verklaarde hun identiteit niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U werd toen u onderweg was naar uw dorp meegenomen naar Ghaziabad waar u twee dagen en twee nachten werd vastgehouden, u werd er gemarteld en uw handen waren vastgebonden, zo beweerde u (gehoorverslag CGVS, p. 16). U smeekte hen u te laten gaan omdat u een vrouw en twee kinderen heeft. Een van uw bewakers zou dan medelijden gekregen hebben en uw handen hebben losgemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 16, 20). Het is echter weinig aannemelijk dat iemand van de taliban, nadat er dermate moeite is gedaan om u te ontvoeren en vast te houden, u zomaar laat gaan, zonder meer omdat hij plots medelijden met u zou gekregen hebben „ enkel en alleen omdat u een vrouw en kinderen heeft. Bovendien nam hij door in te

gaan tegen de andere taliban hiermee zelf een groot risico. Het is daarbij eveneens opvallend dat er net op dat moment een gevecht uitbreekt tussen de taliban en de Afghaanse autoriteiten waardoor u aan de taliban kan ontkomen. Hierbij is het merkwaardig dat u zelf uw weg zoekt in de nacht en niet direct hulp gaat vragen aan de autoriteiten. U slaagde erin met gewonde voeten (gehoorverslag CGVS, p. 16) de hele nacht door te lopen tot u iemand tegenkwam die u kan helpen, en tevens is het zeer merkwaardig dat u vlot in de juiste richting loopt ook al wist u niet waar u was (gehoorverslag CGVS, p. 20). Daarnaast is het merkwaardig dat u niks weet te vertellen over uw twee medegevangenen, die u eveneens laat ontsnappen, volgens uw verklaringen omdat u schrik had en niets vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Daarenboven is het opvallend dat de taliban u tijdens deze ontvoering zouden hebben gevraagd jihad te doen, aangezien ze u immers als ongelovige beschouwden (gehoorverslag CGVS, p. 19, 21). Uit objectieve informatie blijkt trouwens dat veel mensen zich vrijwillig aandienen bij de taliban waardoor zij doorgaans niet genoodzaakt zijn om over te gaan tot individuele gedwongen rekruteringen. Vaak zijn het de stamouderen en de plaatselijke commandanten die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten, wat in casu niet het geval is. Het lijkt ook weinig effectief om iemand in te zetten voor jihad die blijkbaar niet overtuigd is van hun zaak. Bovendien is het merkwaardig dat u er geen idee van heeft wat er met uw zakenpartner N.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 22) en uw winkel is gebeurd na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 22). Men kan verwachten dat u hierin enige interesse zou tonen, temeer daar N.(...) u ervan op de hoogte bracht dat u gezocht werd door de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 18) en u nog contact heeft gehad met uw ouders (gehoorverslag CGVS, p.13). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met de taliban had kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die uw familie hierdoor zou ondervonden hebben. Het feit dat uw vrouw en kinderen op dit moment in de problemen zitten berust bovendien op een louter vermoeden. U heeft hier geen concrete aanwijzing voor. In de avond lopen de taliban vrij in de regio zo beweert u, en daarom denkt u nu dat ze ontvoerd zijn. U weet eigenlijk niet of ze door de taliban zouden zijn ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ze zouden niet bij uw vader verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). U voegt er daarna nog aan toe dat ze misschien niet ontvoerd werden door de taliban maar steeds van adres veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 21).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw taskara toont uw afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist. Hetzelfde dient te worden gezegd over de taskara's van uw vader, grootvader, broer en dochter. Uw schooldocumenten tonen aan dat u naar school bent geweest in Jalalabad. De documenten betreffende uw winkel tonen enkel aan dat u een winkel uitbaatte in Jalalabad. De medische documenten van uw dochter en de militaire carrière van uw vader houden geen verband met uw asielaanvraag. In verband met de aanhoudingsbrieven dient te worden opgemerkt dat documenten slechts waarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Het is trouwens opvallend dat in deze brieven geen sprake is van de reden waarom u zou moeten gearresteerd worden. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u omwille van het stoken en verkopen van alcohol ernstige problemen heeft ondervonden in Afghanistan. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berrmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in

Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. Het CGVS hecht geen geloof aan de door u ondervonden problemen vanwege het stoken en verkopen van alcohol en uw problemen met de taliban en de Afghaanse autoriteiten als gevolg hiervan.

Zo zijn uw verklaringen betreffende uw ontvoering en ontsnapping van de taliban weinig aannemelijk te noemen. Zo is het merkwaardig dat pas na enkele jaren ontdekt wordt dat u alcohol verkoopt (u begon hiermee in 1390 (maart 2011-maart 2012) en dit werd ontdekt op de 8ste maand van 1393 (oktober-november 2014). Tevens komen de overheid en de taliban dit op hetzelfde moment te weten, wat merkwaardig is. U heeft er geen idee van hoe ze dit te weten kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 19). U bent bovendien met deze handel begonnen zonder veel aarzelen, zo blijkt, terwijl dit nochtans een illegale activiteit is in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verder is het merkwaardig dat u niet meer kan vertellen over uw ontvoerders, ze zouden taliban zijn omdat ze tulbanden dragen en u ze herkende, zo beweerde u later tijdens het gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 21); dit terwijl u eerst verklaarde hun identiteit niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 20). U werd toen u onderweg was naar uw dorp meegenomen naar Ghaziabad waar u twee dagen en twee nachten werd vastgehouden, u werd er gemarteld en uw handen waren vastgebonden, zo beweerde u (gehoorverslag CGVS, p. 16). U smeekte hen u te laten gaan omdat u een vrouw en twee kinderen heeft. Een van uw bewakers zou dan medelijden gekregen hebben en uw handen hebben losgemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 16, 20). Het is echter weinig aannemelijk dat iemand van de taliban, nadat er dermate moeite is gedaan om u te ontvoeren en vast te houden, u zomaar laat gaan, zonder meer omdat hij plots medelijden met u zou gekregen hebben „ enkel en alleen omdat u een vrouw en kinderen heeft. Bovendien nam hij door in te gaan tegen de andere taliban hiermee zelf een groot risico. Het is daarbij eveneens opvallend dat er net op dat moment een gevecht uitbreekt tussen de taliban en de Afghaanse autoriteiten waardoor u aan de taliban kan ontkomen. (...) U slaagde erin met gewonde voeten (gehoorverslag CGVS, p. 16) de hele nacht door te lopen tot u iemand tegenkwam die u kan helpen, en tevens is het zeer merkwaardig dat u vlot in de juiste richting loopt ook al wist u niet waar u was (gehoorverslag CGVS, p. 20). Daarnaast is het merkwaardig dat u niks weet te vertellen over uw twee medegevangenen, die u eveneens laat ontsnappen, volgens uw verklaringen omdat u schrik had en niets vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 20).

(...) Bovendien is het merkwaardig dat u er geen idee van heeft wat er met uw zakenpartner N.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 22) en uw winkel is gebeurd na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 22). Men kan verwachten dat u hierin enige interesse zou tonen, temeer daar N.(...) u ervan op de hoogte bracht dat u gezocht werd door de overheid (gehoorverslag CGVS, p. 18) en u nog contact heeft gehad met uw ouders (gehoorverslag CGVS, p.13). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met de taliban had kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die uw familie hierdoor zou ondervonden hebben. Het feit dat uw vrouw en kinderen op dit moment in de problemen zitten berust bovendien op een louter vermoeden. U heeft hier geen concrete aanwijzing voor. In de avond lopen de taliban vrij in de regio zo beweert u, en daarom denkt u nu dat ze ontvoerd zijn. U weet eigenlijk niet of ze door de taliban zouden zijn ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ze zouden niet bij uw vader verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). U voegt er daarna nog aan toe dat ze misschien niet ontvoerd werden door de taliban maar steeds van adres veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 21).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw taskara toont uw afkomst en identiteit aan en deze wordt niet betwist. Hetzelfde dient te worden gezegd over de taskara's van uw vader, grootvader, broer en dochter. Uw schooldocumenten tonen aan dat u naar school bent geweest in Jalalabad. De documenten betreffende uw winkel tonen enkel aan dat u een

winkel uitbaatte in Jalalabad. De medische documenten van uw dochter en de militaire carrière van uw vader houden geen verband met uw asielaanvraag. In verband met de aanhoudingsbrieven dient te worden opgemerkt dat documenten slechts waarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. (...) Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u omwille van het stoken en verkopen van alcohol ernstige problemen heeft ondervonden in Afghanistan. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar het in de bestreden beslissing merkwaardig wordt genoemd dat pas na enkele jaren werd ontdekt dat verzoeker alcohol verkoopt, wijst verzoeker erop dat hem desbetreffend geen contradictie of inconsistentie wordt verweten. Verzoeker stelt niet te begrijpen in welke zin het niet aannemelijk zou zijn dat hij zijn alcoholhandel relatief lange tijd voor de overheid en de taliban verborgen kon houden. Gezien de uiterst delicate en gevaarlijke handel waarmee hij bezig was, zou hij steeds uiterst voorzichtig zijn geweest, zich zeer goed realiserende dat de gevolgen voor hem ernstig zouden zijn indien de taliban of de overheid zijn werkzaamheden zouden ontdekken. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers verklaringen aangaande de omstandigheden waarin hij zijn handel in zelfgemaakte alcohol begon en deze handel bekend geraakte bij de taliban en de overheid weinig overtuigend zijn. Het mag verbazing wekken dat verzoeker, na gedurende om en bij de drie jaar clandestien alcohol te hebben gestookt en verkocht, uiteindelijk op hetzelfde ogenblik door zowel de taliban als de overheid wordt opgespoord en zelf over geen enkele aanwijzing blijkt te beschikken waardoor of door wie zijn activiteiten aan het licht zijn gekomen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat wie zich bezighoudt met praktijken waarvan hij weet dat ze bij wet verboden zijn en mogelijks ernstige gevolgen hebben indien ze worden ontdekt daarbij uiterst voorzichtig te werk gaat, zodat daarin geen verklaring kan worden gevonden voor de door verzoeker geschetste gang van zaken.

Verzoeker voert aan dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waar hij tijdens zijn gehoor aangaf zijn ontvoerders te herkennen als leden van de taliban, onder andere door hun klederdracht, maar niet hun identiteit te kennen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor heeft verklaard dat zijn ontvoerders zich niet aan hem hebben voorgesteld, maar dat hij ze wel herkende (stuk 5, gehoorverslag, p. 21). Dit is opmerkelijk, gelet op het feit dat verzoeker, zoals hij thans bevestigt, hun identiteit niet kende. Dat verzoeker hen onder andere aan hun klederdracht zou hebben herkend, overtuigt niet. De tulband is geen kledingstuk dat uitsluitend door de taliban wordt gedragen en waaraan talibanleden derhalve zouden kunnen worden herkend. Verzoeker brengt bovendien geen andere elementen aan op basis waarvan hij zijn ontvoerders als taliban-leden had kunnen identificeren.

Waar verzoekers verklaringen in de bestreden beslissing in het algemeen weinig aannemelijk worden genoemd, laat verzoeker gelden dat hij zijn asielrelaas uitgebreid heeft uiteengezet en heeft verteld wat hem is overkomen, hoe onwaarschijnlijk verwerende partij dit ook moge vinden. Verzoeker wijst erop dat hij gedurende meer dan drieënhalf uur werd gehoord en op geen enkel ogenblik op onwaarheden kon worden betrappt. Zijn asielrelaas is volgens hem zeer gedetailleerd en hij stelt op elke vraag van verwerende partij te hebben kunnen antwoorden. Verzoeker wenst op te merken nooit te hebben verklaard dat een lid van de taliban hem zou hebben losgemaakt. Het zouden daarentegen zijn medegevangenen zijn geweest die hem losmaakten. Zij zouden met drie elkaars handen hebben losgemaakt waarna zij zouden kunnen ontsnappen zijn. Waar verzoeker verklaarde dat “een van hen” hem bevrijdde, zou hij één van zijn medegevangenen hebben bedoeld. Verzoeker verwijt verwerende partij op geen enkel ogenblik te zijn ingegaan op zijn verklaringen, noch hem te hebben geconfronteerd met de vermeende tegenstelling of hem hieromtrent verduidelijking te hebben gevraagd. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat “een vriendelijke man van de

taliban” hem heeft geholpen om te vluchten tijdens de nacht (stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Bovendien kan uit de context van de relevante verklaringen afgeleid tijdens het gehoor worden afgeleid dat de woorden “*een van hen*”, waarnaar verzoeker verwijst, betrekking hebben op de ontvoerders. Verzoekers huidige bewering te zijn bevrijd door medegevangenen is dan ook in flagrante tegenspraak met zijn eerdere verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier. Deze vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. De Raad wijst er nog op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie of vaststellingen op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Dat verzoeker van mening is dat hij over het algemeen uitvoerige en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, geen onwaarheden heeft verklaard en op elke vraag kon antwoorden, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoeker meent dat verwerende partij een cirkelredenering maakt door te stellen dat, gezien zij geen geloof hecht aan de problemen met de taliban omwille van het “weinig aannemelijk karakter”, er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van zijn familie met de taliban en zijn vrees dat het leven van zijn familieleden in gevaar is. Volgens het asielrelaas, zoals dit blijkt uit het administratief dossier, heeft verzoekers voorgehouden persoonlijk probleem met de taliban ertoe geleid dat thans ook zijn familieleden door hen zouden worden gevisieerd. In de mate dat verzoeker er niet in slaagt de problemen die hij zelf met de taliban zou hebben gehad aannemelijk te maken, kan er bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die zijn familie hierdoor zou hebben ondervonden. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet ingaat op volgende vaststelling van de bestreden beslissing: “(...) *Het feit dat uw vrouw en kinderen op dit moment in de problemen zitten berust bovendien op een louter vermoeden. U heeft hier geen concrete aanwijzing voor. In de avond lopen de taliban vrij in de regio zo beweert u, en daarom denkt u nu dat ze ontvoerd zijn. U weet eigenlijk niet of ze door de taliban zouden zijn ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ze zouden niet bij uw vader verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). U voegt er daarna nog aan toe dat ze misschien niet ontvoerd werden door de taliban maar steeds van adres veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 21). (...)*”. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat het leven van zijn familieleden in gevaar zou zijn.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat hij alle argumenten van verwerende partij zou hebben weerlegd en dat er geen enkele feitelijke of juridische grondslag zou bestaan om zijn asielrelaas als weinig aannemelijk te bestempelen en hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*” van 18 december 2015) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de

opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF